

Erasmus in jaz

Izkušnja z Erasmus mobilnosti kot priložnost za osebni in strokovni razvoj študenta

**“Študij brez Erasmus
izmenjave,
je kot jesti smetano,
a nikoli okusiti češnje na
njenem vrhu.”**

Uvodne besede

Celotno življenje je sestavljeno iz niza trenutkov, ki se prepletajo v izkušnje in tkejo osebno izkaznico vsakega posameznika. Vprašanje je, katere si bomo najbolj zapomnili, katere so tiste, ki so nas najbolj zaznamovale in brez katerih ne bi mogli postati oseba, ki uresničuje svoje sanje.

Najpomembnejše izkušnje so nam podarjene takrat, ko sprejmemo tveganje in stopimo iz svojega območja ugodja. Ko se prepustimo svetu, brez da bi vedeli ali nas bo sprejel nežno in kot veter ponesel v višave ali pa kot grob udarec potisnil globoko v zemljo, kjer bi obtičali.

Odhod na Erasmus izmenjavo zagotovo predstavlja izziv. Če se vanj podaš, prinaša neprecenljivo lepe izkušnje, ki ti širijo obzorja. Spoznaš prijatelje iz oddaljenih koncev sveta, ki so ti vseeno tako zelo blizu, da začneš verjeti v sorodstvo duš. Veliko pridobiš tudi na jezikovnem in strokovnem področju. To je enkratna priložnost za odkrivanje razlik med študijem doma in v tujini. Pozitivno prakso iz tujine lahko s pridom uporabiš na svoji poklicni poti.

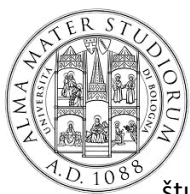
Moja Erasmus zgodba je potekala od septembra 2009 do julija 2010, v enem lepših italijanskih mest, Bologni.

Bologna je z 377.000 prebivalci in nad 90.000 študenti glavno mesto dežele Emilija - Romanja. Slovi po izjemno lepem starem mestnem jedru s številnimi palačami, trgi, muzeji in galerijami. Med Italijani je mesto znano pod vzdevki "Bologna la Grassa" (debela), zaradi najboljše kulinarike v Italiji, "Bologna la rossa" (rdeča), zaradi politične opredelitve v preteklosti in tudi, ker je večina stavb v starem mestnem jedru zgrajena iz rdeče opeke ter "Bologna la Dotta" (zakladnica znanja), saj se mesto ponaša s prvo obstoječo univerzo na svetu. Ustanovljena je bila leta 1088. Njena Medicinska fakulteta je skozi stoletja pomembno prispevala k preučevanju anatomije in izboljšanju kirurške prakse. Še vedno si je v njej mogoče ogledati edinstvene modele človeškega telesa narejene iz gline, voska in lesa ter dobro ohranjeno javno znanstveno sečirnico iz 18. stoletja.

Začetek izmenjave ali nočna mora

Dejansko je bil glavni vir začetnih težav moj tutor v Bologni, oz. bolje rečeno nesojeni tutor, saj se je kar sam razrešil tega naziva in me pustil na cedilu. Ni se pustil priklicati po telefonu, ni odgovarjal na e-maile, kaj šele da bi me ob prihodu pričakal ali kaj podobno prijaznega. Začetek

študijskega procesa se je bližal s svetlobno hitrostjo, a do mene niso prišle niti informacije o urniku in prostorih predavanj ter začetku vaj. To ni bilo do zadnjega trenutka objavljeno niti na spletu. Ni težko uganiti, da je tudi moj Learning Agreement ostal še do začetka oktobra nepodpisan. V vseh pisarnah študijske bolnišnice mi niso znali pomagati in so me mnogokrat nadržli, čes, da jim jemljem dragoceni čas, ker oni niso odgovorni za Erasmus študente. Kljub temu nisem obupala in potrkala še na mnoga vrata, dokler nisem čisto po naključju dobila kontakt prof. Paole Strocchi, Erasmus koordinatorice in najbolj organizirane osebe v Bologni. Bila je ogorčena nad dodeljenim tutorjem in v veliko čast mi je bilo, da je ona prevzela njegovo nalogo. Tudi kasneje mi je bila vedno v oporo in ažurno razrešila vse manjše in večje kamne spotike.

Tudi izven fakultete ni šlo vse po maslu. Žal se je izkazalo, da je študentski dom, za katerega sem že plačala skoraj 700 evrov varščine in dobrih 300 evrov najemnine zelo oddaljen od centra mesta, njegov standard pa mnogo slabši, kot ga imajo domovi pri nas, ki so za dve tretjini cenejši. Najhujše pa je bilo, ko sem vstopila v apartma: tako umazanega stanovanja še nisem videla! Kljub pritožbi, apartmaja ni bilo možno menjati in ni mi preostalo drugega, kot da vse počistim. Poslikala sem tudi vse, da me slučajno ob odhodu ne bi okrivili za opremo, ki je bila uničena in mi vzeli varščino. Zaradi teh slik so

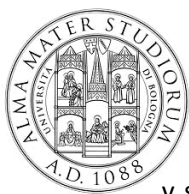
me lastniki doma celo začeli jemati resno in tudi, ko so se ostale sstanovvalke vselile, so nam bili vedno pripravljeni priskočiti na pomoč.

Izredno dolgo je trajalo, da smo si s sstanovalkami uspele pridobiti italijanski bančni račun in telefonsko številko. Pri njih se birokratske zadeve tako zelo počasi urejajo, da smo bile že večkrat pri koncu z živci. Velik šok je bil tudi, da v študentu ni bilo interneta, še večji pa, da je bila pot do pridobitve kabelskega interneta prava misija nemogoče! Mnogi Erasmus študentje ga zaradi preslabega znanja italijanščine nikoli niso uspeli dobiti. Preprosto se z Italijani niso mogli nikakor zmeniti in so bili primorani kupiti prenosni internet, za katerega so odšteli ogromno. Na srečo znam dovolj dobro italijansko, kar je pripomoglo k temu, da je bil naš apartma skoraj edini, v katerem smo uživale ugodnosti brezžičnega interneta za nizko ceno. Vendar smo po podpisu pogodbe nanj vseeno morale čakati cela dva meseca!

"La vita è bella"

Po nekaj tednih se končno privadiš na italijanski način življenja. Ne sekiraš se več, ko dolgo čakaš na avtobus in po 45 minutah pridejo trije hkrati. Niti ne za to, če moraš na profesorja čakati dve uri, čeprav sedi

v sosednji pisarni in klepeta s tajnico. Navadiš se, da si Italijani za vse vzamejo čas. Še posebej pa za kavo in popoldanski počitek. Takrat se za njih ustavi čas. In to čisto zares. Trgovine in restavracije se za nekaj ur zaprejo in med trejo in šesto uro zvečer je razen v večjih trgovskih centrih, skoraj nemogoče iti kam jest ali si kaj kupiti.

Nekaj čisto normalnega je, da se moški sprehajajo v roza majčkah, ženske pa urejene tako, kot bi se vsak dan udeleževale lepotnih tekmovanj. Zanimivo je, da skoraj vsi jedo za zajtrk rogljiček in kapučino, za kosilo špagete ali torteline, za večerjo pa pizzo ali pa grede na 'aperitivo'. Iti zvečer na 'aperitivo' je zelo popularen način druženja, ki ga pri nas ne poznamo. Skoraj v vsakem baru so v ceno pijače vštet prigrizki iz samopostrežnega bara in tako mnogi zaključijo dan ob klepetu in dobri glasbi v prijetnem ambientu.

Ljudje se radi zadržujejo tudi na prelepem glavnem trgu Piazza Maggiore, kjer poslušajo igranje glasbenikov ali se zabavajo ob gledanju dramskih igralcev. Čisto vsak mesec so v Bologni organizirani koncerti in raznorazni sejmi (lepotni, motoristični, čokoladni, itd.) Ob lepem vremenu se mnogo ljudi odpravi v največji park v Bologni, imenovan Giardini Margherita.

V mestu živi veliko pripadnikov drugih narodnosti: Indijcev, Afričanov, Japoncev in Kitajcev. Poleti je mesto bolj prazno, čez leto pa ga zapolnijo študentje iz celega sveta. Zelo pogosto se zgodi, da pridejo tudi tisti, ki na začetku ne znajo italijansko in se zaradi sprotnega učenja jezika njihov študij zavleče tudi do 10 let in več. Vendar so to pripravljeni sprejeti, zaradi močne želje študirati na univerzi s tako bogato tradicijo, kjer so se izobraževali tudi Nikolaj Kopernik, Francesco Petrarca in Dante Alighieri.

Domačini so res zelo prijazni in tolerantni do drugih kultur. Zdi se, kot da jih številni priseljenci prav nič ne motijo. Mnogokrat se mi je zgodilo, da so ljudje pustili svoje trenutno opravilo in se z mano sprehodili do stavbe, ki sem jo iskala ali mi kakorkoli drugače pomagali.

Življenje v Bologni ni poceni, saj velja za drugo najdražje mesto v Italiji. Milano je na prvem, Rim pa na tretjem mestu. Cena bivanja v študentskem domu je praktično enaka kot v

privatnem stanovanju. Od 300 evrov za sobo, ki si jo deliš z eno osebo in 400 evrov ali več za samsko sobo. Popustov za študente ni. V celem mestu obratuje le ena menza, kjer za 'normalen' obrok odšteješ okoli 8 evrov. Resnično začneš ceniti vse ugodnosti, ki jih študentom nudi naša draga Slovenija.

O samem študiju

Erasmus študijsko izmenjavo na Facoltà di Medicina e Chirurgia, Università degli Studi di Bologna, sem opravljala v petem letniku študija medicine. Prav v tem letniku sta programa njihove in naše fakultete najbolj primerljiva. Kljub temu sem med fakultetama opazila številne razlike.

Najbolj me je presenetilo to, da študentje drug na drugega gledajo kot na konkurenco. V Italiji namreč zdravnikov ne primanjkuje in to se v času študija odraža tako, da informacije o izpitih delijo le v ožjem krogu prijateljev, ne posojajo zapiskov, se skupaj ne učijo. Imela sem res srečo, da sem se dokopala do uporabnih informacij in skript, ki so jih po študijskem programu naredili starejši študentje. Ker sem s temi zapiski hodila na predavanja in jih dopolnjevala, so me mnogi študentje, ki so tam študirali že peto leto, prosili, če si jih lahko skopirajo od mene, saj v vsem tem času še niso slišali zanje. Žal mi je, da tam vlada takšno rivalstvo.

V mestu sta dve veliki polikliniki: Ospedale Maggiore, v obliki velike stolpnice in Policlinico San't Orsola – Malpighi, ki pa izgleda kot malo mesto. Dejansko potrebuješ zemljevid, da najdeš želeni oddelek ali ambulantno. Tu potekajo vaje ter predavanja za višje letnike.

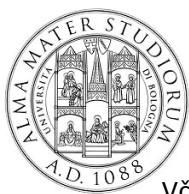
Učilnice so stare in ker so Italijani zelo veren narod, opremljene neredko tudi s kakšnim križem.

Pri njih je študentov v letniku tako zelo veliko, da so razdeljeni kar v dve ločeni skupini (canale A in canale B), katerim predavajo različni predavatelji in v drugih učilnicah. Tudi izpraševalci in datumi izpitov se razlikujejo. V canale B, kamor sem spadala, je bilo poleg domačih študentov še okoli 40 Erasmuscev - največ Nemcev in Špancev, iz Slovenije sem bila edina.

Predavanja, vaje in izpiti so potekali izključno v italijanskem jeziku. Na začetku izmenjave je organiziran 3-tedenski jezikovni tečaj, vendar je za študij medicine skoraj nujno predznanje. Na angleški jezik se tam ni mogoče zanesti, saj je večina profesorjev v njem šibka.

Izpiti so v 90% ustni in so javni, kar pomeni, da tvoj izpit posluša okoli 100 študentov. Že misel na to, se mi je na začetku zdela strašna, vendar sem se proti koncu študijskega leta privadila in med izpiti odmisli vse poslušalce.

Včasih sprašuje več profesorjev naenkrat vsak svojega študenta, včasih pa enega študenta izpraša tudi do pet profesorjev in se pri tem lahko vsak zapiči v podrobnosti, za katere je subspecializiran. Na splošno velja, da so pri tujih študentih, ki niso večši italijanskega jezika, bolj prizanesljivi. Če pa jezik obvladaš, te obravnavajo enako kot njihove študente.

Izpiti so glede na podobnost tematike združeni v trojčke. Na isti dan, v isti učilnici, brez vmesnega odmora moraš opraviti vse tri izpite. Če enega padeš, ne narediš niti ostalih dveh, četudi si bil pri njih uspešen. Ocena je namreč skupna za vse tri. Velikokrat se je zgodilo, da je izpit trajal od jutra do večera. Tuji študentje tega seveda nismo pričakovali in živo se spomnim trenutkov po prvem izpitu, ko smo žejni, sestradani in do konca izmučeni komaj čakali, da gremo lahko spat.

Izpitni roki so za večino predmetov razpisani čisto vsak mesec. Pri nekaterih celo dvakrat mesečno, kar je bil luksuz predvsem za študente iz Velike Britanije, ki so navajeni samo na en izpitni rok v celem študijskem letu. Najnižja ocena, s katero opraviš izpit je 18 (naša šestka), najvišja možna ocena pa je 30 (naša desетка) oz. če znaš čisto vse, dobiš 30 lode (kot nekakšna desетка s pohvalo).

V vsakem letniku je na voljo več kot 50 izbirnih predmetov, od katerih si izbereš tri. To je odlično, saj lahko poglobljaš tematike, ki so ti dobesedno pisane na kožo.

Pri vajah mi je bilo najbolj všeč to, da potekajo v bloku. Glede na obsežnost predmeta pa je določeno, koliko tednov trajajo. V primerjavi z našimi, si pri njihovih vajah veliko manj v stiku z bolniki. Po mojih izkušnjah so tamkajšnji študentje, ki niso pokazali iniciative, samo opazovali zdravnika pri delu z bolniki, brez da bi se naučili praktičnih veščin. Seveda je bilo veliko odvisno tudi od mentorja. Že v nižjih letnikih pa so veliko bolj v stiku z delom zdravstvenega osebja. Povabljeni so na vse njihove sestanke, seminarje in diskusije, kar ima tudi svojo vrednost, saj študentom že zgodaj poda realno podobo dela v bolnišnici.

Tkanje večnih spominov

Nekaj najlepšega je zavedanje, da sem v Bologno prišla čisto sama in tam spoznala toliko čudovitih ljudi iz vsega sveta, s katerimi sem še zmeraj v stiku.

Živela sem s petimi puncami: iz Avstralije, Japonske, Anglije, Nemčije in Poljske. Postale smo dobre prijateljice in pogrešam jih vedno, ko se spomnim na vse lepe trenutke, ki smo jih preživele skupaj. Ostale so del mojega življenja in enkrat letno se tudi obiščemo.

Družabno življenje med izmenjavo so popestrile organizacije, predvsem ESN (Erasmus Student Network), ki Erasmus študente razveseljujejo s spoznavnimi večeri, mnogimi tematskimi zabavami, potopisnimi predavanji, delavnicami priprave tortelinov (tamkajšnja tipična jed), tečaji salse in drugih plesnih zvrsti, pevsкими vajami, športnimi tekmovanji in zelo dobro organiziranimi ter poceni potovanji na vse konce Italije (v Rim, Milano in jezero Como, Toskano in Umbrijo, na jug Italije, itd.) in še in še. Priložnosti je ogromno, odvisno je le od posameznikove želje in prostega časa.

Kljub začetni neorganiziranosti univerze gostiteljice, visokim stroškom in zahtevnim izpitom, sem pridobila toliko lepih izkušenj, ki jih ponuja tamkajšnje okolje, da je ta izmenjava pustila pomemben pečat, ki bogati moje življenje.

Zaključna misel

Na tem mestu bi rada spodbudila vse študente, ki jih tovrstna izmenjava zanima, naj sprejmejo izziv in se podajo v neznano. Škoda bi bilo zamuditi nekaj, kar v tvoje življenje prinese pozitivne spremembe in te gradi. Zavedanje, da si se sam znašel v tujem okolju in premagal začetne težave, ti pomaga pri reševanju vsakodnevnih ovir, ki jih prinaša življenje. Zato nikar ne odlašaj, z veliko žlico zajemi češnjo na vrhu smetane.

